

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

спекотно-допитливе

Щоб виховати іншого, нам слід
раніше виховати самого себе.

М. Гоголь

Подія

автор: Автор

Свято краси у Могили

1 червня о 17.00 в КМЦ відбудеться благодійна акція-конкурс «Міс КМА». Вартість квитків: від 10 грн. до 50 грн. Квитки від 30 грн. продаються разом з безкоштовними флаєрами на вечірку в нічному клубі «Radio Disco Hall» (розважальний комплекс «Мандарин»), що відбудеться після конкурсу. Щодо квитків звертайтеся за тел.:

8-096-531-04-14; 8-068-807-39-05 (Ліза).

Організаторки конкурсу, студентки ФЕН-1 Настя Балюк, Марія Анчишкіна та Юля Череднікова, наголошують: «Міс КМА» - це, передовсім, благодійна акція. Ми хочемо

зібрати гроші на медичне обладнання діткам Гадяцького дитбудинку Полтавської області. Ми навмисне обрали виховний заклад за межами Київської області, тому що тут їм і так допомагають. Деякі дитбудинки просили DVD-програвачі, і такі запити ми теж одразу пропускали. Інгалатори, УВЧ-прилади – це найнеобхідніше. Сподіваємося, могилянці відгукнуться на нашу ініціативу».

Серед учасниць конкурсу – 15 могиляночок. Загалом на кастинг зважалося прийти близько 70 дівчат. Кастингове журі складалося з 10 хлопців різних факультетів і курсів, які обирали не за параметрами «90-60-90», а просто за привабливістю, дівочим

шармом і дотепними відповідями на запитання. А підтримувати конкурсанток будуть такі гурти: «С.К.А.Й», «NEON», «TheВІО» та «Антитіла». Ведучі – Мирослав Кувалдін з М1 та Дмитро Хижняк з ХітFM.

До речі, навіть в акції «Міс КМА» наша адміністрація виявилася демократичнішою за інші ВНЗ країни. Організатори керуються «межами пристойності», але вихід у купальниках на цьому конкурсі все одно буде. Так що, любі студенти, не будьте упередженими. У справі благодійництва всі засоби добрі, а тим паче конкурс краси у виші, де вчаться найрозумніші панночки України.

Допит перший

автор: You Ia

Екорук – Екоклуб – Екохвиля

Сьогодні на допиті у «МВ»
Голова

могилянського Екоклубу «Зелена Хвиля» Лесь Баськов. Стоянка для велосипедів на і плацу, бачки для сортування відходів, «Зелений кінотеатр»... Це все справа рук могилянських екологів – тих, хто вже рік безстрашно живе на гребені «Зеленої хвилі».

Хто хоч колись починав проект у Могилянці, знає, як важко отримувати підтримку з боку адміністрації не тільки на словах, а й на ділі. Дозволи, подання, фінансування – це головний біль кожного голови студентської організації. І тільки якщо він (вона) працює із власних переконань, а не з будь-яких інших мотивацій, клуб, газета, радіо продовжують існувати, не зважаючи на всі бюрократичні перепони.

Все почалося з
кукурудзи і МАНу

Сам хоч ідши до Академії на велосипеді?

Ні :) У мене велосипеда нема.

Чому саме екологія?

Ще у школі я робив наукові роботи на МАН: досліджував вплив органічних добрив на підвищення врожайності кукурудзи. Вирощував на своєму городі «баранці», з яких роблять попкорн, червоні, жовті, а потім десь взяли ще й білі. Я тоді

не дуже цікавився генетикою.

І так юний Хрущов поступово доріс до генерального секретаря могилянського Екоклубу...

Ну, майже. Коли я прийшов у НаУКМА, тут уже впроваджувалося кілька проектів. Наприклад, сортували відходи, але потім сміттєвоз приїжджав, знову все скидав на купу і вивозив з Могили. Тобто проекти були, але вони не діяли. Я тоді якраз повернувся з Аляски (куди їздив по Work&Travel), там я звик до сортування приблизно за тиждень, тож вирішив похвалити цей процес в Академії.

Оббігав усі підрозділи НаУКМА, взяв усі дозволи... і виклав своїх 300 грн. на купівлю перших баків для сортування (у Троєщинській гуртожиток). Коли адміністрація побачила результати, нам виділили 3 тис. грн. на купівлю баків для двох академістечок і для спеціальних контейнерів під макулатуру, які встановлено у кожному офісі КМА.

Реферати-ксерокси; пиво-вино-горілка-вода проста мінеральна негазована... І чого ж наші Троєщинські герої споживають/викидають найбільше?

За об'ємом і за грошима – пластику, за вагою – скла. А за літражем – не знаю :)

(Продовження на 2-ій стор.)

Ювілей

автор: Білочка

«Пласт дає крила»

Щороку 12 квітня, окрім Дня космонавтики, ми святкуємо День першої пластової присяги. 95 років тому цей механізм запустили. Маємо надію, що буде він вічний.

Найбільше про організацію знає її голова. Тож ми завітали до голови виконавчої структури Пласту Кості Яковчука-Бесараба, щоб дізнатись, як воно було, є і буде.

«Розминка»
- 3 ким останнім ти говорив по телефону?

- З Олею Ткаченко, колишньою головою Крайової Пластової старшин Німеччини, яка займається оздоровленням українських дітей в Німеччині, зокрема пластунів.

Що у тебе в кишенях?

Два мобільних телефони, 20 грн., дисконтна картка «Велика кишеня», проізний, один єврик на щастя.

Перше слово, яке спадає на думку?

- Ура!

Асоціація на слова «Могилянський вісник»?

- Щось академічне і «просунуте».

Продовж фразу: «Час плинний...»

- «...Пласт вічний».

- «Бібліотека-це...»

- Банально, але джерело знань.

- 95 – це багато чи мало?

- (сміється) Досить.

До діла

- Отже, Пласту 95 років. З чого ж все починалось?

- Ми можемо сказати, що Пласт вийшов із трьох середовищ. Основне з них – академічне, адже засновником Пласту був доктор

Олександр Тисовський (псевдо Дрот), а перший гурт пластунів (гурток) був створений у Львівській академічній гімназії. Другим середовищем було «тілесно-фізкультурне», яке впровадив Петро Франко (син Івана Франка). Третій напрям напіввійськовий, яким опікувався професійний військовик Іван Чмола, що ввів уперше в українському скаутингу поняття мандрівного табору, а також проводив заняття відповідно до чіткого розпорядку, особливо табори. Програма, окрім фізичного загартування, містила багато цікавих занять. От і внаслідок такого злиття трьох напрямів постав Пласт.

Загалом, тобально, ідею подав Байден Пауел чи Ернест Сетон-Томпсон, у світі ще різні погляди з цього приводу. Українці перейняли її, прочитавши скаутську літературу. Книга Байдена Пауела «Скаутинг для хлопців» була написана у 1907 р., українською перекладена у 1911 р. Отже, можемо сказати, що українці швидко реагували на зміни у світі й запроваджували новітні виховні технології.

Які є видатні особистості в Пласті сьогодні?

- Любомир Романків (провідний спеціаліст ІМ., доклався до того, що існують жорсткі диски такої місткості, як ми бачимо зараз); Богдан Гаврилишин (геній світової економіки), Ольга Ткаченко (промадянка Німеччини, допомогала медичним обладнанням українським лікарням на початку 90-х, нагороджена Орденом княгині Ольги).

(Продовження на 2-ій сторінці)

Допит перший

автор: you la

Екорух – Екоклуб – Екохвиля

(Продовження. Початок на 1-ій сторінці)

Винагорода за діяльність

– Екоклуб розпочинався з трьох активістів: тебе, Тарасової Альони та Гозак Наталі. Ви там собі писали статут, розробляли стратегію, а скільки сьогодні «зеленохвилівців» ви вже залучили до роботи?

– Дійсних членів у нас 25 чоловік, асоційованих (свого роду «малюки й малючки» Екоклубу) – 11 чоловік, плюс почесні екохвилівці (благодійники та радники). Ми запровадили членські внески (5 грн.), регулярно збираємося, маємо свій сайт. Менше року нам знадобилося для того, щоб залучити на свою діяльність більше 5000 грн. За фінансову підтримку велика подяка СК 10 і 11 скликання, МБФ Відродження КМА, Деканату ФПРн, почесним членам та всім екохвилівцям.

А «трудодні» ви за отримувате?

– Голова організації отримує, також призначаємо відпрацювання на складні проекти, які вимагають багато часу і зусиль (наприклад, сортування відходів). Але досвід показує, що відпрацювання – це не мотивація до роботи. Якщо ви зобов'язалися сортувати відходи і не робите цього, відпрацювання ми вам не зарахуємо, а якщо ви керували якимось іншим проектом в межах Екоклубу і результати вашої роботи можна

побачити, я знайду спосіб зарахувати вам це за відробіток.

– Які плани на літо? Знову Аляска?

– Улітку ми плануємо їхати по обміну за кордон. Нас вже запросили екологи з Польщі, Словаччини, Росії та Грузії, тож кожен «зеленохвилівець» обиратиме, що йому (їй) до смаку. Також є можливість поїхати на фестиваль «Екотопія», який цього року відбуватиметься в Португалії (це така собі тусня для екологів). Мало хто знає, що саме з «Екотопії» розпочалися колись «Шешори»...

«Премія студентського визнання»

– Як ставитесь до прагнення Брюховецького вступити Могилянку у 500 кращих універсів світу?

– Брюховецького ми підтримуємо, тому розробили проект підтримки наукової діяльності серед студентів. Повноцінно він запрацює з наступного року. А змісту він буде такого: ми збиратимемо курсові і дипломні роботи могилянців; авторів кращих робіт нагороджуватимемо грошима для поїздки у літню школу, участі в конференції, опублікування його статті, забезпечуватимемо реактивами тощо. Попередній бюджет такого проекту – 1000 грн. Звичайно, не так багато, але це може бути гарним початком.

– Які ще проекти маєте у запасі?

– Зараз ми працюємо над проектом під назвою «Премія студентського визнання». Тобто студенти збиратимуть інформацію про своїх викладачів, потім робитимуть презентацію і доведуть, чому саме цей викладач має право на премію. Переможець отримає дипломом студентського визнання, можливо будемо розмішувати ці дипломи на стінах коридору нашого деканату, решта кандидатів – вітні дипломи учасників. Крім цього, інформацію про переможця й інших кандидатів ми подамо і Третяковій, і Панченку, таким чином стимулюючи наших викладачів до роботи.

– Твоє «послання» читачам «МВ».

– Екоклубу вже майже рік. Я вважаю, що своєю діяльністю ми довели: немає проблем із залученням коштів та грантів, є проблема з ініціативою студентів та їхнім бажанням доводити справу до кінця. Серед нас є такі радикальні екологи, що ганяють бабусь з первоцвітами... Ми різні, але нам цікаво працювати разом, проводити тренінги, ходити в походи. А головне – ми обмінюємось досвідом, радимося з випускниками, які допомагають нам влаштуватися на роботу, піарять нас у своїх компаніях. Одним словом, Екоклуб – це щось набагато більше за вивіз сміття і відпрацювання.

Ювілей

«Пласт дає крила»

автор: Білочка

(Продовження. Початок на 1-ій сторінці)

– Який період розвитку для Пласту був найважчим?

– Взагалі, постійно було важко адже легко лише тій організації, яка нічого не робить. На початках Пласт був такою собі українською андеграундівською організацією, бо в той час усе національне цькувалося. Після того, як багато пластунів виїхали за кордон у 20-30 роках, віддаленість від рідних земель стала однією з найбільших проблем. Також пластунів не сприймали на світових Джемборі, бо такої країни як Україна не існувало. Після відновлення незалежності України Пласт мав змагатись із піонерськими організаціями, які були досить поширеними і потужними на той час.

– Яка основна діяльність Пласту?

– Пласт дає те, що людина шукає. А от взяти – це вже проблема кожного. Основна діяльність – це виховання дітей. Гасло «Ми допомагаємо дітям стати кращими» має бути, як нагадування на мобільному телефоні у кожного пластуна (молодої людини), а от у дітей є хустинка, на якій зав'язаний вузлик-нагадування, щоб не забути зробити сьогодні добре діло для громади. Головно кажучи, Пласт має місіонерське завдання – допомогти іншим у той час, коли ти це можеш зробити, так як усі інші скаути по цілому світі. Молодичку скаутську організацію має цікавити все: екологія, історія, люди, які потребують допомоги. Це якраз і було ідеєю засновників Пласту. Також у нас людина самовиховується, адже змінити когось збоку неможливо, перш за все треба самому захотіти зробити над собою зусилля. Тому чим більше буде пластунів, критично думачих людей, тим кращим ставатиме наше суспільство.

Основними пластовими заходами є щонедільні сходи (збори дітей), мандрівки, Свято Весни присвячене патрону Пласту св. Юрію Зміборцю (перше таборвання у році) – відбувається в травні; багато таборів, які є обов'язковою частиною виховного процесу (літні: кінний, летунський, спортивний, мандрівний, морський, інші спеціалізовані й просто виховні; зимові: лижні, мандрівні тощо), Спартакіада, містечкі змагання:

Орліада, День Пластуна тощо.

– Які табори плануються на літо?

– Загалом, цього літа в Україні плануються близько ста таборів. Із них сім всеукраїнські, інформація про них є на сайті Пласту. Цього року робитиме акцент на якості, а не на кількості (минулого року було 11 таборів всеукраїнського рівня): летунський, містечкий, мандрівний, спортивний, морський тощо. Є пропозиція від Міністерства проводити табори для інших дітей із поза Пласту, над чим думаємо, адже на всеукраїнські табори потрапляють діти, які проходять певний кастинг, відбір, мають якісь досягнення в організації.

– Ми чули, що Пласту виділили у Міністерстві менше грошей ніж минулого року. Де візьмете гроші, щоб покрити цю нестачу?

– Дійсно, Міністерство цього року виділило втричі менше грошей, ніж у минулі два роки. Обґрунтували це тим, що ми вже отримували максимальні суми як на молодіжну організацію. Тому конкурсна комісія із 30 людей майже одностайно вирішила, що фінансування Пласту обмежується. Ми будемо шукати спонсорів (бо навіть отримували в минулі роки той максимум, ми шукали додаткових коштів), хоча це й буде досить складно. Але це саме і є ті труднощі, подолавши які, організація стає сильнішою. Також сподіваємось на тіснішу співпрацю з Міністерством сім'ї, молоді та спорту. Наразі намагаємось заповнити інформаційний вакуум, який був дотепер, щоб держава знала, що ми робимо багато, просто про це мало хто знає.

– На одній із останніх прес-конференцій Міністр молоді й спорту висловив свої «симпатії» («...якісь-то пластуни...») щодо пластунів. Прокоментуйте.

– Міністр має право на власну думку. Добре, звичайно, що він має чітке уявлення, яким має бути молодіжний рух в Україні. Але я вважаю, що піонерські організації ніхто не рвався. Наприклад, є така Спілка Піонерських Організацій України, яка проводить змагання «Котигорошко» разом із Міністерством надзвичайних ситуацій тощо.

– Як можна прийти до Пласту і як стати «справжнім пластуном»?

– Прийти до Пласту досить просто: треба знайти місцевий осередок Пласту й написати заяву вступу, а потім відвідати сходи, де людина загалом зрозуміє, що таке Пласт. Наступним важливим етапом є пластовий табір, де хлопці чи дівчата цілком усвідомлять, чи ця організація їм підходить.

Також можна знайти заяви та багато інформації про Пласт на сайті Пласту www.plast.org.ua.

Кожна людина – це діамант, який Пласт гартує. А стати справжнім пластуном, дотримуючись Пластового Закону важко, але необхідно, щоб бути добрим громадянином. Звичайно, є люди, які не належать до Пласту, але є тим не менше пластунами, а є члени організації, які пластунами не є. Взагалі, якщо так казати, то пластун – це стан свідомості, яку можна виховати, виплекати в собі.

І ще трохи про особисте пластове життя.

– Чому ти прийшов у Пласт і коли?

– Я прийшов у Пласт 1996 року, коли був завзятим туристом. Мені подобалося, що у колі пластунів завжди весело й цікаво, не було часу нудитись. Мої друзі з Пласту дали мені таку досить ідеологічну книжку Юрія Старосольського «Велика Гра», яку я прочитав за два дні. Потім мені до рук потрапила книжка «Пластування для хлопців» Байдена Паула, прочитана за три дні. Так все почалося, а потім Пласт мене вже цілком затягнув. Мені сподобалося, що ці люди неупереджені, веселі, вони сприймають навколишнє позитивно.

– Чи відідав свою дитину у Пласт?

– У новачку точно віддам (найменший пластовий уряд), а от далі, напевно, покажу їй інші організації і дам вибір. Звісно, хотілось, аби він випав на Пласт.

– Чи можна впізнати пластуна в натовпі?

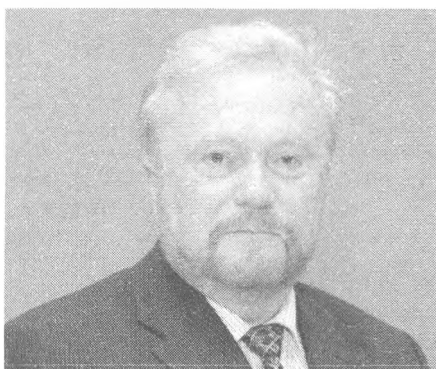
– Звичайно. У суспільстві це людина активна, яка є «всюди» і робить дуже багато. Наприклад, якщо зайти десь в університеті в органи самоврядування, то там обов'язково сидять пластуни. Це люди, які ставлять перед собою цілі й досягають їх, люди досить комунікабельні та веселі. Як казав Байдена Пауел: «Людині для щастя треба здоров'я і почуття гумору». Саме це й дає Пласт. Та й взагалі, Пласт дає крила (як у рекламі) (сміється).

Допит другий

автор: dude

Чи справді все так добре?

День хіміка, як і день Києва, традиційно відзначається останньої неділі травня, тож цього року його святкували 27 числа. Це і послужило приводом для розмови з Анатолієм Флавіановичем Бурбаном, завідувачем кафедри хімії НаУКМА, кандидатом хімічних наук, професором. Анатолій Флавіанович прийшов працювати в Могилянку 1999 р. З того часу і донині він активно займається науковою роботою, зокрема, у галузі мембранних технологій. Завідувачем кафедри пан Бурбан став рік тому, 4 роки пропрацювавши заступником покійного М.Т.Брика.

- Анатолію Флавіановичу, що змінилося на кафедрі за час Вашої роботи?

- Все змінилося тільки на краще. У той час, як завідувачем кафедри став Михайло Теодорович Брик (з яким ми співпрацювали 20 років), кафедра мала справді жалюгідний вигляд. Первісно це була кафедра не випускова, тобто на бакалаврську програму студентів вона не набирала, тому була допоміжною, другорядною. Саме завдяки М.Т.Брику, якому допомагав і я, кафедра зрештою стала випусковою. В останні роки ми завзято працюємо над розширенням наукової тематики, забезпеченням кафедри приладами, матеріалами, реактивами, співпрацюємо з багатьма українськими науково-дослідними та навчальними закладами, беремо активну участь у міжнародних проєктах, вираємо гранти.

- Які найнагальніші потреби кафедри?

- Найперше – це приміщення, придатні для наукової роботи. Чесно кажучи, жоден із корпусів Академії не пристосований для досліджень природничого напрямку, оскільки для цих наук необхідні специфічні приміщення, насамперед лабораторії. Крім того, потрібні якісна вентиляція, надійні та капітальні стіни, хороша каналізація. Жоден з корпусів Могилянки (другий також) не відповідає усім цим вимогам. І те, що ми тут працюємо – це подвиг. Тут же дерев'яні перекриття! Це значить: іде студент – і вже навіть зважити нічого не можна, тому що хімічні ваги рухаються! У багатьох кімнатах просто не передбачена каналізація, тому вони придатні хіба що для гуманітарних занять, але не для лабораторних. Фахівці твердять, що дешевше збудувати новий корпус, ніж реконструювати належним чином цей, адже в ньому дуже слабкий фундамент.

- А чи заплановано у другому корпусі такий самий ремонт, як у першому?

- У першому корпусі проводять зовнішній, поверхневий ремонт, а тут немає сенсу в такому. До речі, будівля лікарні на історичній могилянській території куди більше придатна для наукових досліджень природничого напрямку. Щодо неї вже багато років ведуться переговори з керівництвом міста і району. Для того, щоб її відновити і відремонтувати, потрібні великі гроші.

Природничі корпуси університетів Шевченка і КПІ проєктувалися ще за царських часів. А Могилянці держава практично нічого не давала. Все, що ми маємо – це завдяки міжнародним зв'язкам, благодійній допомозі, завдяки, зокрема, нашому Президенту, який зробив дуже багато для «рейзингу фандів». Тому не зовсім коректно порівнювати стан природничих факультетів НаУКМА та, скажімо, університету Шевченка. Якщо останній фінансувався державою більше ста років, то тут усе – тільки на власній ініціативі.

- Повернімося до потреб кафедри...

- Отже, якщо перша найважливіша потреба – приміщення, то друга – це матеріальне забезпечення навчальної та наукової діяльності. До речі, в цьому і полягає різниця між природничим і гуманітарним: останньому не потрібна така кількість дорогого причадалля. Йому вистачить бібліотеки і комп'ютера. Для хіміка чи біолога цього абсолютно недостатньо. І йдеться не про десяток комп'ютерів, а про хороші сучасні прилади, які коштують десятки і сотні тисяч доларів. Тільки таким чином ми зможемо вийти на світовий рівень наукових досліджень. Тут я апелюю не до керівництва Академії, а до уряду і освітньої політики держави, чие фінансування поки що не перевищує 10 % від наших потреб. Проблема матеріального забезпечення вищої освіти – це проблема не якогось конкретного вишу, а всієї української науки.

Практично все обладнання, яке ми зараз маємо – це результат нашої грантової діяльності. І, замість збільшити зарплату викладачам, ми змушені витратити гроші на нове обладнання.

Третя найнагальніша потреба – це належна зарплата для викладачів. Робота в хімічній галузі часто тяжка і небезпечна, а зарплата працівників настільки мізерна, що в людей немає жодного стимулу працювати в таких умовах. Тому нам дуже важко знайти гідних спеціалістів для роботи на кафедрі. Середній рівень зарплати в Києві зараз 2 – 2,5 тис. гривень, а в Могилянці спеціаліст отримує 500-600 грн. Ну хто погодиться на таку роботу за такі гроші? Причому більшість молодих викладачів – з інших міст. Їм треба десь жити і сім'ю утримувати. Нещодавно з нашої кафедри звільнилося троє молодих дівчат, які напевно знайшли собі більш гідні умови праці.

- Чи правда, що, наприклад, у «червоному» університеті зарплата викладачів вища, ніж у Могилянці?

- Так. Це можна пояснити тим, що за часів Кучми університет Шевченка та деякі інші виші знайшли «певний вихід» до керівництва держави, внаслідок чого рівень зарплати у них зріс удвічі більше порівняно з НаУКМА. Але

навіть її недостатньо для нормального людського життя. Для студента є надзвичайно важливим приклад життя викладача. По ньому видно, як ставиться держава до своїх найкращих кадрів, до свого «розуму». А в Україні – яке б не було керівництво держави, нічого радикального у сфері освіти воно поки що не зробило. Наука й освіта мають бути незмінним стратегічним пріоритетом для держави. А держава не мислить стратегічно – вона мислить сьогоднішнім.

Отже сказав мені Анатолію Флавіанович Бурбан, завідувач кафедри хімії.

Цікаво, що сказав би на цю тему студент? На плацу під ялинкою був допитаний Дмитро Снісаренко, студент хімії 1 курсу.

- Дмитре, що змінилося впродовж твого навчання?

- Особливих змін я не помітив. Зараз почалося реконструювання та покращення загального вигляду Академії, і наш другий корпус теж перефарбують. Викладачами повністю задоволений, лабораторії добрі, на нестачу реактивів та інших необхідних матеріалів скаржитися не могу. Принаймні, з висоти свого першого курсу. Можливо, вади факультету стануть більш відчутними на старших курсах, але не пам'ятаю, щоб мої друзі зі старших курсів скаржилися. Тут мене все влаштовує, і я дуже задоволений, що сюди вступив. З іншого боку, особливих зрушень чи досягнень я теж не помітив.

- Чому, на твою думку, другий корпус зовні так різко відрізняється від першого?

- Напевно, це руки не дійшли! Це ж тільки перший корпус, а до другого ще діло дійде! А там і до дев'ятого :)

- Які найбільші проблеми твого навчання?

- Конкретних проблем з кафедрою хімії не помічав. Єдине що, на нашому факультеті, мабуть, найважче навчатися. Коли до нас, хіміків, у гуртожитку приходять друзі подивитися, що ми там учимо, вони миттєво розвертаються і покидають кімнату: таке воно страшне. Хімія, як і фізика – це специфічна наука, яку ти або розумієш, або не розумієш. Це не історія, яку можна вивчити без особливого розуміння.

- Які твої плани?

- Для себе я вже остаточно вирішив, що до кінця навчатимусь на хімії; скоріш за все, вступатиму на магістерку. Чув, що магістри-хіміки мають дуже добрі перспективи. Хімік може працювати на заводі, проводити експертизи різноманітної продукції (щоправда, фармацевтика вимагає спеціальної освіти). Один мій знайомий із санепідемстанції каже, що після Могилянки можна працювати на будь-якому заводі: чи підприємстві. А на могилянських хіміків особливо великий попит, тому що в них високий рівень знання іноземних мов.

Отже, не все так погано на ФПРН? І, може й справді, як сказав у розмові пан Бурбан, «уявлення про те, що Могилянська – це гуманітарний виш – застаріле»? Закликаю всіх, хто так не вважає, ділитися своєю думкою з МВ і розв'язати продуктивну полеміку на наших шпальтах.

Сповідь професора

автор: Копань В.С.

Бойовий Голак

Серед 2000 записок, надісланих мені третьокурсниками, не обійдена тема здоров'я. Ось кілька діалогів.

ФПН: Ви, спасибі, визнали, що у жінок маразм наступає на 10 років пізніше, ніж у чоловіків. А скільки Вам років і як почуваетесь?

Я: Почерк жіночий... Ясно, що Ви задумали вийти за мене заміж. Ви сподіваєтесь, що я не витримаю і місяця. Хочете на законних підставах вдови оволодіти моєю пасікою! Ні-ні-ні! Моя мати Степанида, будучи в раю, дбає про мене. І може статися, що я витримаю перший місяць. Тоді Вам з бойфрендом доведеться мене укокошувати. І йому світять 15 років уранових рудників. Мені жаль бідолаху. Ні-ні-ні!

ФПН: Не насмішили. Ще жоден викладач не сказав, скільки йому років. Чому?

Я: Нам хочеться бути студентами. Цьому заважає вік. Крім того, звиятжні кроки

чоловіки роблять переважно до 50 років. Після 50-ти мучаться саможичуванням. Заспокоюються, думаючи, що ще не все втрачено, а чоловіки-викладачі ще й мають задоволення, ставлячи на іспитах запитання, на які не відповідь вся Академія наук. Я й досі не можу забути викладача, що єхидно мене запитував (у присутності вродливої студентки), скільки буде „одинажды один”. Ха! Та моя однокурсниця вийшла за нього заміж, і його скоро не стало... Ні-ні-ні!

ФІ: Ви сказали, що бойовий голак шкідливий! Як давно у Вас почали з'являтися такі думки?

Я: Я не казав такого! Поясню ще раз. Людина сконструйована на 100-120 років життя. За цей час серце робить приблизно 4 млрд. ударів, працюючи в крейсерському режимі (80 уд./хв.). У футболіста на полі пульс – 150. Ресурс серця вичерпується раніше.

Смерть від серцево-судинної недостатності

спіткала таких футболістів: Шалву Абхазова (1980-2004), М.П.Феррейру (2003), Марка В.Фое (1975-2003), М. Фехера (1979-2003), А.Павицького (1987-2004), В.Лобановського. Основоположники теорії бігу підтюпцем Д.Фікс (1932-1984) та В. Тендряков померли на дистанції забігу. За 4 місяці до кінчини М.Амосов на лекції в Могилянці визнав, що він помилився, збільшуючи собі фізичні навантаження. Професор медицини Пітер Акт з Франкфурта стверджує, що енергійні фізичні вправи пришвидшують старіння та ослаблюють імунітет. Після 35-ти років японські борці переважно - інваліди.

Що недопрацює або перепрацює, те раніше помирає.

Окрема тема – травматизм у спорті. Голак у джинсах – це каліцтво для чоловіка. Чому Марія з ФПН відірвала вус київському тигру? Бо у Вас, шановний, перестали рости вуса після того, як Ви почали танцювати голака у джинсах. А я Вас попереджав, що чарльстон танцюють у смокінгу, ламбаду в джинсах, а голак – у шароварах. Не Ви один постраждали. М.Хрущов привіз з Айови синові джинси, а нам – кукурудзу. Дарунок так змінив психіку сина, що він зараз підтанцює степ у США, надіючись, що його онуків залишать у книгу золотого мільярда. Але є і Червона книга. Щоб не потрапити до останньої, вивчайте Бойовий Голак в шароварах. Він ефективніший за конфу, ушу, карате, айкідо і ть-фу.

P.S. В №11(640) від 24.03.2007 „Дзеркала тижня” на запитання „Яка доля могилянців, що після бакалаврату не вступили до магістеріуму?” Президент академії відповів: „Багато хто вчиться... за кордоном: щороку близько 200 випускників”. Запитую „багатьох”, які навчалися за рубежом: що танцюєте зараз – Голак в Україні чи степ в Арізоні? Голда Меїр і Слава Стецько будували свої держави, залишивши зручні насаджені місця. А Ви?

Оголошення

ШАНОВНІ МОГИЛЯНЦІ ТА ГОСТІ КМА!

**ОБОВ'ЯЗКОВО КИНЬТЕ ОКОМ НА
ВИСТАВКУ СТУДЕНТСЬКИХ ФОТОГРАФІЙ
«БІОРІЗНОМАНІТТА ОЧИМА
МОГИЛЯНЦІВ», ЯКА РОЗМІЩЕНА В КМЦ
НА 2 ПОВЕРСІ І ТРИВАТИМЕ ДО 8
ЧЕРВНЯ. І НЕ ЗАБУДЬТЕ
ПРОГОЛОСУВАТИ ЗА НАЙМИЛІШУ ВАМ
ФОТКУ!**

Від редакції

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Надворі спека, люди ховаються під деревами і купуються у фонтанах, носять комфортний одяг (через який сезонно зростає кількість ДТП). Загалом, типова літня атмосфера (до речі, літо - завтра!). Щоб доповнити цю гармонію, ініціативні студент(к)и КМА організували захід, де Ви особисто зможете без загрози своєму (+ учасників дорожнього руху) життю здійснити те, що зокрема й належиться робити чоловікам (та й не тільки) після +30 - йти дивитись на дівчат :) Тому запрошуємо всіх на такий актуальний захід - Міс КМА. До речі, цим Ви ще й благодійність для діточок чините.

Завтра літо - тож злітаймо над буденністю!

Ціна 50 коп.

Наклад 150 примірників

Видруковано в університетському видавництві "Пульсари"

Формальності

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Редакція має право редагувати та, за потребою, скорочувати надіслані матеріали. Їхній обсяг не повинен перевищувати 4 тис. знаків (лист А4, 12 кегель). За зміст матеріалів відповідають тільки їхні автори.

Закликаємо не соромитись/вагатись дописувати: ми прагнемо проникнутись Вашими думками. Чекаємо листів!

Ваша Редакція

Відповідальні за випуск: Юрій Макух (you are), Юлія Морозюк (you ia)

14.8.2006